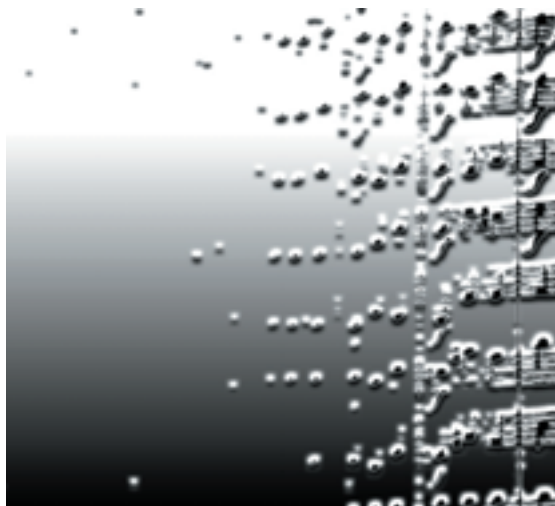

TONSÄTTAREN

2 2004

Ord- föranden har ordet

Foto: Nicke Johansson

I radioprogrammet *Mitt i musiken* fredagen den 14 maj gick dirigenten Neeme Järvi till hårt angrepp på dagens tonsättare och svenska tonsättare i synnerhet. Vi lider inte i tillräckligt stor utsträckning. Allt för få stycken är klassiska, melodierna för skrala, datorerna ett djävulens påfund och så orerar han vidare. Han framhåller namn som Richard Strauss och Hugo Alfvén som exempel på tonsättare som uppfyller kraven. Personligen har jag väldigt svårt att föreställa mig just lidandet som ett utmärkande drag hos dessa i två. Men vem vet, det kanske var ett helvete där på alptoppen för den gode Richard och Hugos sökande efter skönhet bland toner och damer var just en lidandets resa.

Järvis betydelse för svenskt musikliv och Göteborgs i synnerhet ska inte underskattas, han har varit med och byggt upp Göteborgsorkestern till den internationella topporkester den är idag. När det gäller hans syn på nyskapande förfaller det dock troligast att Järvi inte har riktigt ”koll på läget” Hans facit efter sin 20-åriga period i Göteborg är beskedliga 7 uruppföranden, enligt uppgift från Göteborgs konserthus. Han har heller inte varit prenumerant på nya svenska orkesterpartiturer hos Svensk Musik. Att verk inte är klassiker redan vid uruppförandet ligger väl närmast i sakens natur.

Nä, jag tycker nog att Järvi gott kan sitta i Detroit och njuta en lycklig ålderdom, befriad från datorer och lyssna på Strauss och Alfvén. Musiklivet behöver inte desillusionerade typer, utan djärva och nyfikna dirigenter med förmåga att gestalta även nya musikaliska tankar.

Den debatt som för närvarande pågår i DN om Berwaldhallen visar tydligt att det inte bara är på dirigentpulten som det blir problem med det framåtblickande när beslutsfattare saknar djärva konstnärliga visioner. Den hållning som Berwaldhallen chef Michael Tydén tillsammans med Kerstin Brunnberg ger uttryck för kan inte ens den mest välvillige kalla för djärv och konstnärligt framåtblickande. Dessutom undrar jag vilken typ av verklighet de befinner sig i när dom blandar in P3 i en debatt om Berwaldhallen och Radiosymfonikerna. Men det kanske är så radiosoppan smakar och ser ut, förvirrad.

Sommaren kan väl annars sammanfattas –Ack om regn vore kulturpengar. Om så vore skulle årets anslagsnivå förmodligen vara i paritet med de år Drottningholmsteatern byggdes, nämligen 25% av statsbudgeten.

Sten Melin, Ordförande

INNEHÅLL

Ordföranden har ordet 2

Minnesord 3
Sten Hanson

Rapport från Kalvfestivalen ..... 4 - 5
Marie Samuelsson

Rikskonserter och Länsmusiken
måste stärkas! ..... 6 - 7
Fredrik Österling

Konserterkalendariet 8

TONSÄTTAREN

Tidningen Tonsättaren ges ut av Föreningen svenska tonsättare och kommer ut med fyra nummer per år.

Ansvarig utgivare ..... Sten Melin
sten.melin@fst.se

Redaktör ..... Marie Samuelsson
marie.samuelsson@fst.se

Layout ..... Daniel Carlberg
daniel.carlberg@fst.se

Adress ..... FST
Box 27327
102 54 STOCKHOLM

Tel 08-783 95 90

Fax 08-783 95 40

Omslagsbild: Partitura, Daniel Carlberg.
Tidskriften är gratis. Prenumerationsärenden och annonsärenden hänvisas till ovanstående adress och telefonnummer eller till www.fst.se.

Minnesord

Med Eskil Hembergs alltför tidiga bortgång har FST förlorat en av de mest betydelsefulla personerna i sin historia.

Detta var det väl knappast någon som anade när han 1972, efter endast något års medlemskap i föreningen, utan styrelseerfarenhet, okänd för de flesta av FST-medlemmar och i en situation av stark kandidatnöd valdes till föreningens ordförande. Detta skedde närmast på Karl-Erik Welins initiativ. Denne hade imponerats av Eskils insatser som administratör av musikradions köravdelning under Erik Eriksson. Denna avdelning var då långt större än idag, eftersom radion disponerade inte mindre än fyra körer.

Eskil tillträdde ordförandeskapet under en turbulent period i FST: s historia. Femtio- och sextiotalen hade präglats av en stark expansion och förnyelse inom musiklivet, en utveckling som ingalunda applåderades av den äldre generation som fortfarande utgjorde en majoritet bland FST-medlemmarna. Denna generation blockerade de nya tonsättarnas inval med den påföljd att hela genrer och kategorier av tonsättare stod utanför föreningen. De protesterade mot att stå utanför tonsättarnas fackliga organisation och därigenom vara avstängda från alla möjligheter att påverka t.ex. STIM-systemet, inom vilket de ansåg sig styvmoderligt behandlade. Dessa och andra anklagelser för allmän mossighet inom FST mötte föga gensvar hos den äldre generationen, och Eskils närmaste företrädarens och för sig föga radikala försök att modernisera föreningen hade misslyckats.

Eskil insåg klart att FST måste anpassas till en förändrad verklighet om föreningen skulle behålla sin ställning och prestige inom musiklivet. Han lärde sig också snabbt att detta endast kunde åstadkommas om man gick fram med lämpor. På så sätt lyckades han på få år genomdriva ganska radikala förändringar i föreningens stadgar, och förändra den från en sällskapsklubb för äldre herrar till en modern facklig organisation.

Han insåg att de låga inkomsterna var tonsättarnas största problem, och eftersom någon nämnvärd förbättring inom STIM-systemets ram syntes

omöjlig att genomdriva, fick andra vägar sökas. Därför tog Eskil initiativet till och lyckades också åstadkomma en avtalsmässig reglering av beställningsarvodena, som förut i den mån de alls förekom utgått efter helt godtyckliga principer. Departementet och KLYS uppvaktades också flitigt för att få till stånd en höjning av stipendiebeloppen, vilket också det efterhand kröntes med framgång.

I ett av de första anförandena jag hörde Eskil hålla i FST förekom en mening som jag lagt på minnet: tonsättare har ingen yttrandefrihet. Med detta menades förstås att tonsättare då, liksom för övrigt nu, har små möjligheter att påverka sina möjligheter att bli framförda. Den enda möjlighet som stod till buds var den förödmjukande proceduren att be att få bli spelad. Eskil ville försöka råda bot för detta genom att ta initiativet till en festival, där tonsättarna via FST skulle ha ett avgörande inflytande på programsättningen. Denna festival, som kom att få namnet Svensk Musikvår anordnades första gången 1976. Ett bärande inslag i musikvårsidén var också försöket att komma tillrätta med det grasserande uruppföranderaseriet, innebärande att det var – och är – relativt lätt att få ett stycke uruppfört men nästan omöjligt att få till ytterligare framföranden. Vid musikvåren skulle därför inga uruppföranden förekomma, utan bra stycken istället få en andra chans. FST hade förstås inga medel att själv bekosta festivalen, utan fick lita till institutionernas samarbetsvilja. Denna blev tyvärr efterhand mindre och mindre, men jag finner det än idag beklagligt att musikvåren av denna anledning måste skrinläggas.

Ett annat av Eskils initiativ var att inleda samarbeten med andra länders

tonsättarföreningar, något som han hade unika förutsättningar för genom de kontakter han byggt upp som ansvarig för Rikskonserters utlands-kontakter. Tyvärr visade det sig att de dåvarande öststaterna var de enda länder vid sidan av de nordiska som var tillräckligt representativa och i besittning av tillräckliga resurser för att kunna ingå i sådana samarbeten. Många tonsättare från dessa länder har emellertid betonat hur viktigt det var för dem att genom dessa avtal få möjlighet att resa ut och komma i kontakt med ett musikliv som det svenska. För FST-medlemmarna innebar dessa samarbeten bland annat att många fick möjlighet att få sina verk framförda vid konserter och festivaler i dessa länder.

Detta är inte platsen att redogöra för Eskils viktiga insatser i musiklivet utanför FST och inte heller att analysera hans tonsättargärning. Konstateras måste emellertid att när Eskil avgick med utgången av 1983 hade han under sina tretton ordförandeår åstadkommit att FST hade en starkare ställning i musiklivet och kulturlivet i allmänhet än den någonsin haft. Hans ordförandetid blev föreningens mest framgångsrika sedan pionjäråren, vilket tonsättarna har all anledning att bevara i tacksamt minne.

Eskils sista år präglades av hans energiska och modiga kamp mot en tärande sjukdom. Trots att inga förbättringar konstaterades lät han sig inte nedslås, och han var ända in i det sista, trotsande ideliga och plågsamma cellgifts- och strålbehandlingar, en ofta sedd deltagare i olika tonsättarevenemang. Sista gången jag såg honom var vid Polarprisutdelningen i slutet av maj, en knapp månad innan han slutligen dukade under mitt i den vackraste midsommartiden. Vid det laget behövde man inte vara någon professor i medicin för att se att slutet var nära. Han syntes vid tillfället vara vid gott mod och vi samtalade som vanligt om det ena och andra. Jag skäms emellertid inte alls för att medge att jag fick tåra i ögonen när jag såg honom med uppståndandet av den förpinade kroppens sista krafter släpa sig uppför trappan från Konserthusets foajé till salongen.

Atque vale, Eskil!

Text: Sten Hanson
Foto: Lars Torndahl

Festivalen i Kalv

Under sommarens sista, allra varmaste suck i mitten av augusti drog Kalvfestivalens konserter fulla hus i den vackra lilla bygden vid Kalvsjöns norra strand.

Festivalen exemplifierar behovet av eldsjälar. Sådana som får visioner om något som från början låter som helt omöjliga projekt. En man vid namn Bob Kelly fick för tre år sedan en idé om att den svårtillgängliga lilla orten Kalv i Västra Götalands län var världens bästa ställe för en musikfestival. Han tog kontakt med Henrik Martén i föreningen Levande Musik i Göteborg, och då dessa sedan travade runt bland husen och också träffade den entusiastiske krögaren på Kalvsjögården, omformades den smått vansinniga idén till en möjlighet. Man fick så småningom stöd från såväl kommunen som av lokala förmågor, t ex föreningen i Bygdegården.

Festivalgeneralen Henrik Martén berättar att han på planeringstadiet dels mötte en stor lokal entusiasm – Tänk att vi inte behöver åka en massa mil för att höra levande musik!, och kommentarer som – Vi stödjer detta bara vi slipper gå på konserterna!

Levande Musik i Göteborg har en social aspekt i sin målsättning, att föreningen inte enbart ska fungera som konsertarrangör utan också se till att tonsättare träffas och utbyter idéer. Man ville kombinera denna tanke med bygdens lokala strävan om att försöka utveckla landsbygden med ett kulturprojekt. Festivalprogrammet kom att genomsyras av dessa bägge ambitioner. Publiken fick möta en mängd musiker från nordens allra högsta kvalitetstopp. Bara under de två första dagarna spelade bl a Stockholms saxofonkvartett, Duo Gelland och TheGothenburgCombo som alla framförde mestadels ung 1990-2000-tals musik. Pianovirtuosduon Mats Persson och Kristine Scholz presenterade bl.a. Hauer, tolvton från 1950-tal. En del musik var så nyfödd att den improviserades fram av gruppen 9 Swans repeat, för övrigt en modig sysselsättning med en naken känslighet som i framförandet kan bära eller brista. Senare dagar, då jag åkt, spelade bl a Spunk, Cikada, trio TribukaitPetterssonBerg och gitarristen Magnus Andersson. Publiken månades också om av Bengt Emil Johnsson som presenterade alla konserter avspänt och omsorgsfullt.

I det klingande lyckades man verkligen visa en bredd av undersökande musikaliska uttryck på denna festival. Jag har länge tänkt att detta är en av våra styrkor inom den nutida konstmusiken, uttrycken är så olika både estetiskt såväl som tekniskt, även i samarbete med andra konstarter. Tyvärr är det så sällan den icke-initierade publiken får

möjlighet att möta alla dessa uttryck. Att publiken får en chans att upptäcka en musikalisk glänta som drabbar eller upprör just dem.

Henrik Martén säger också att Kalvfestivalen vill visa på musik som har det gemensamt att själva skapandet har för avsikt att vara konst. Man vill ge ett alternativ till övrig musik som människor idag har så mycket lättare att komma i kontakt med, inte minst genom marknadskrafternas försorg. - Med Kalvfestivalen vill vi sträcka oss ut till en större kontaktyta, dels till lokalbefolkningen men också inom oss själva, säger Martén eftertänksamt.

Att konserterna hos många verkade bli till så nära upplevelser fixade nog också den där sista avspända semesterkänslan till, i sensommarens milda kvällsljus över ångar, kullar och Kalvsjöns vatten. Tuomo Haapalas

verk *Kalvdans* iscensattes vid denna sjö, där Stockholms Saxofonkvartett ömsom metade, äkte motorbåt och helt nerduschade spelade från en präm.

Den andra målsättningen var att samla tonsättare, musiker och musikadministratörer till möten, debatter och seminarier samt anordna nordiska samarbetsprojekt i projektclubb mellan konstarter, som löper under året. Jag ska här gå in på några tankegångar som väcktes på seminarierna. Musikern Georg Kentros menade att längtan efter äkta kommunikation driver honom. Syftet inom populärmusiken däremot är att undvika kommunikation eftersom man där har som mål att ge folk (vad man tror) att de vill ha – inte äkta upplevelser. En känga gavs också åt den klassiska musikindustrin som han menade på sätt och vis är värre än populärkulturen, att den inte ens erkänner försöket att upprepa vad man tror att folk vill ha. Apropå nutida musik menade Kentros att publiken kan ta till sig vilken musik som helst om den framförs rätt.

Jan Zetterberg – grundare och under lång tid chef för Dansens Hus- talade tankeväckande om utvecklingsstrategier för mötet mellan publik och danskonst. I en spännvidd från gatudansen, den då unga nystartade gruppen Bounce, sträckte man sig till etablerade internationella danskompanier och unga experimentverkstäder. Han ville medvetet blanda publiken åldersmässigt mellan 20- och över 60 åringar och nå många nyinflyttade svenskar; man skulle känna sig välkommen i huset oavsett ålder och bakgrund. En benhård tro på verkets inneboende kraft bar hans idéer om att verket kunde föra djupa samtal – inte kväva åskådaren.

Innehållet i föredraget om airis (artists in residence) är ett forsknings- och utvecklingsprojekt i Skådebanan Västra Götalands regi, där konstnärer samverkar med företag och organisationer. Resultatet man redovisade verkade mera som att företaget skulle kunna dra nytta av konstnärens eventuella kreativitet i utvecklandet av produktiviteten, än verkliga möten med personal i en konstnärlig process.

I paneldebatten räckte tiden inte till och kanske kunde man ha styrt upp och koncentrerat ämnena bättre. Som så ofta fick debatten inslag av ”vi-är-offer-för-omständigheterna”, något som känns mindre fruktbart än konkreta förslag. Allt ansvar kan inte heller ligga på konstnärerna själva och man var eniga om att kulturstöd är nödvändigt.

Jag anser att man i detta sammanhang också kan nämna en av FST:s viktigaste målfrågor framöver, att öka kunskapen om att nutida konstmusik över huvudtaget existerar genom att påverka innehållet i musikundervisningen på olika nivåer. Publiken behöver det självförtroende den har rätt till. Undervisningen borde ge större allmänbildning om musik, kulturarv och konst.

Gruppen TheGothenburgCombo visade under sin kvällskoncert att man samtidigt bjuder på ett fantastiskt energiskt framförande av musiken och har en orädd och härlig publikattityd. Eldsjälsinsatser av musiker och arrangörer ute på fältet är outhärliga för vår konst och ofta är det i sammanhang i mindre skala som de mer progressiva och undersökande krafterna får plats. Det har saknats en nutida musikfestival i ett naturskönt Sverige. Kalvfestivalen finns och som tur är ska den fortsätta flera år till.

Text: Marie Samuelsson

Foton: Tuomo Haapala

Kalvfestivalen arrangeras av föreningen Levande Musik i Göteborg med stöd från Västra Götalandsregionen, Framtidens Kultur, Rikskonserter, Svenljunga kommun, Kulturrådet, SAMI, Svenska sektionen av ISCM, Kungliga Musikaliska Akademien, Musikhögskolan vid Göteborgs Universitet, CoMA/Musik i syd, Musik i Väst, Visby internationella tonsättarcentrum, Kalvs Byalag m.fl.

HÖR UPP! KAMMARMUSIK I NUTID

Varmt välkomna till sex intensiva dagar i november - Lyssnare - Politiker - Beslutsfattare - Journalister - Arrangörer - Musiker - Tonsättare!

Den 16 - 21 november 2004 sker en manifestation i Stockholm där kammarmusiken som konsertform genomlysas. Lysande genom att visa på den styrka och närhet som finns i lyssnande och musicerande och belysande genom att inför beslutsfattare redovisa de livsvillkor och resursbehov som levande musik har i sitt möte med publiken.

Man bjuder dagligen på konserter med ensembler och solister på hög nivå. Många av dessa konserter sänds rikstäckande i P2. I programmet ingår lunchkonserter med kompositions- och musikstudenter från landets musikutbildningar och på Björngårdsskolan på Södermalm arrangeras en parallell festival med musik för barn. I debatter möts tonsättare, musiker, pedagoger, publik, och opinionsbildare.

För fullständigt program se:

<http://www.kammarmusik.Rikskonserter.se>

Kungliga Akademiens Kammarmusiknämnd har initierat denna festival. Marie Samuelsson (vice ordförande i FST) representerar FST i Kammarmusiknämnden. FST deltar även i festivalens seminarier.

Annonsera i

TONSÄTTAREN

Om ni bokar annonsplats i 2 nummer lämnas 15% rabatt på nedanstående priser:

Halvsida	2.800 kr exkl. moms
Kvartssida	1.500 kr exkl. moms

Kontakta Daniel Carlberg för bokning och mer information:

Tel. 08 - 783 88 43

daniel.carlberg@fst.se

Rikskonserter och Länsmusiken måste stärkas!

Musiklivet, och i synnerhet konstmusiklivet, behöver institutioner som med insikt och professionalism verkar för spridningen av det sköra, icke-kommersiella utbudet. Men hur ska det egentligen se ut och fungera?

I våras granskades Rikskonserter i en DN-artikel. Inte långt efter kom en mindre drös med gemälen och debattinlägg, bl a i SVD. En före detta produktionschef på Rikskonserter, Ulla Rydbeck, menade att Rikskonserter nu spelat ut sin roll. Chefen för Musik i Uppland, Göran Käver, påpekade i sin artikel, att Länsmusiken sammantaget producerar cirka 13000 konserter/år medan Rikskonserter redovisar cirka 600. Antingen är det någon som gör för lite, eller så gör någon för mycket, tänker man. Men det kanske är dynamiken mellan dessa två – Länsmusiken och Rikskonserter – som idag väcker flest frågor.

Läser man årsredovisningar och hemsidor, så doppas man i ungefär samma språkliga kulturjacuzzi, vare sig det handlar om Länsmusik eller Rikskonserter: här bubblar det av mångfald, bredd och kvalitet. Här vimlar det av glada samarbeten med arrangörer. Nätverken och gränsöverskridandena är lika många och långsiktiga som stråna i Hjalmar Brantings mustasch.

Klart att man blir misstänksam, om man är journalist. Som tonsättare eller musiker kostar man på sin höjd kanske på sig ett bekräftande leende. För självklart är inte heller denna den bästa av världar.

En niddbild skulle kunna te sig så här:

Horder av producenter som i kolorerade utbudskataloger presenterar artister i ett dignande musikaliskt och subventionerat smörgåsbord. Angelägenhetsgraden i det presenterade utbudet är minst sagt varierande, men trots detta så får man intrycket att allt har ungefär samma specifika vikt. Allt är jättebra och inget är dåligt. Och det tycks som om också artisterna och musikerna har insett att vägen till utbudskatalogen och de potentiella konserterna, går via en festlig och vittfammande, helst gränsöverskridande, programrubrik. Vad är väl bättre för en producent än att också de enskilda beståndsdelarna i ett utbud också återspeglar de övergripande målen?

Här ett par försök att återskapa utbudskatalogskänslan: "Från bälg till bongo: Jularbo- Kinshasa tur och retur", "Rai-tan tightan; svenska studiomusiker spelar nordafrikanska rytmer" osv, osv. Alla målgrupper får sitt: vis- och evergreenprogram för de äldre, och nära-Britney-upplevelser för de yngre. Kanske rentav att "cross-over" är en idé skapad av en länsmusikproducent: den ultimata musiken, den som innehåller allt och inte tvingar någon att välja. I den här svartsynta projektionen framträder bilden av institutioner som definierar begreppet "verksamhetslust" som

lusten att redovisa en verksamhet snarare än att faktiskt göra något för musiken... Utbudskataloger och statistik. Pling-plong.

Den andra bilden skulle vara lite mer lik Länsmusiken och Rikskonserterns egen självbild. För där finns naturligtvis en mängd bra idéer, projekt och produktioner. Där finns många anställda som har ett genuint och brinnande intresse för att föra ut angelägen musik. Och en del länsmusikstiftelser har ju också valt en annan väg än smörgåsbordets genom att presentera mer specialiserade, men inte mindre framgångsrika, verksamheter. De orkestrar som idag verkar i Länsmusiken hägn har ofta en tämligen vass och framåtsyftande strategi och beställer och uruppför ofta nyskriven musik.

Men likafullt lider också många av dessa goda idéer av det faktum att helheten underkastas smörgåsbordets tyranni. För om det ligger en riktigt vällagad tournedos på bordet, kan ju folk tro att det serveras à la carte. Därför kritiserades också vissa länsmusikstiftelser av Kulturrådet i sin översyn av Länsmusiken. I översynen kungjorde KuR med blixtrande matematisk exakthet att konstmusikens 25% utgjorde en dominans i utbudet...

Men låt oss konstatera en gång för alla, att musiken ÄR INGET SMÖRGÅSBORD!

Och för att Länsmusiken och Rikskonserter ska bli det reella komplement till den kommersiella malströmmen som musiklivet så väl behöver, så måste man börja välja.

Varför inte konstatera att uppdraget borde handla om att för kulturpengarna föra fram i första hand de uttryck som minst hörs i det allmänna bruset. Vi har faktiskt inte råd med en politiskt korrekt och luddig läsart av det musikaliska fältet. Viss musik har en marknad. Den sköter sig själv. Annan musik behöver stöd för att överhuvudtaget ha en klingande framtid.

Idag står konstmusiken för c:a 1/4 av utbudet inom Rikskonserter och länsmusik, om man gör ett tvärsnitt och är lite godvillig i läsningen. Av denna fjärdedel är en mindre del nutida konstmusik. I relation till hur denna musik representeras i samhället är den delen på tok för liten, förutsatt att man tillerkänner konstmusiken såväl historia som framtid. Jazzen, världsmusiken och folkmusiken har en långt stabilare grund att stå på och en självklar förankring i det allmänna medvetandet. Så försprånget är redan stort i dessa musikgenrer, och behoven är därför, relativt sett, också mindre. Därför att det okända tycks skrämmer mer än det lockar. Och det är i den okända sfären som konstmusiken ofta placerar sig; därmed ökar behovet av pedagogiska insatser och marknadsföring exponentiellt.

För Länsmusiken och Rikskonserter blir kanske behovet av att dela upp reviren allt tydligare i framtiden. Den gemensamma historia som Rikskonserter och Länsmusik har skapar idag ett likartat beteende och en konkurrenssituation som blir allt annat än dynamisk. Men perspektiven växlar. Och den överblick man får med ett riksperspektiv går inte att byta ut mot ett regionalt. Men de går att kombinera. Därför föreställer jag mig att det bästa vore om Rikskonserter och Länsmusik på ett plan stramade upp skillnaderna, men på ett annat fördjupade och förstärkte likheterna. På så sätt, med en medveten hantering av den nationella spelplanen skulle reviren inte längre vara revir, utan en gemensam uppgift.

Jag skulle vilja se:

- ett Rikskonserter som i högre grad än idag fick vara en strategisk "think-tank" i musikpolitiska och musikpedagogiska frågor. En think-tank som självklart nyttjade också den kompetens som finns ute i länen. Kanske behövs det rentav ett "Svenska Skolkonserter"?...
- en Länsmusik som utvecklade konstnärliga profiler i högre grad än idag. Bort från smörgåsbordet och fram med de mer provocerande a-la-cartemenyerna. Musiklivet gagnas inte av att Länsmusiken ska betraktas som en andens vårdpersonal.
- ett Rikskonserter som fick lov att förstärka sitt internationella engagemang, för att föra ut svenska musiker och upphovsmän. Även detta i samarbete med Länsmusiken.
- en Länsmusik som (tillsammans med de ensembler som ännu finns kvar) i ännu högre grad utvecklade nära och självklara relationer till de levande tonsättarna och frilansmusikerna.
- ett Rikskonserter som i ännu högre grad prioriterade den nya konstmusikens alla olika schatteringar i Sverige idag; en större avsättning för beställningsverk och projektstöd i form av, exempelvis, administrativ kompetens skulle vara en självklar bit på vägen.
- en Länsmusik som aktivt samarbetar med kommunala musikskolor.

*Text: Fredrik Österling
Foto: Daniel Carlberg*

Föreningen Svenska Tonsättare gratulerar violinpedagogen och musikföreläggaren Kjell-Åke Hamrén, som har utsetts till vice ordförande i ESTA, European String Teachers Association.

ESTA är den europeiska paraplyorganisationen för 27 nationella stråklärarförbund och har 5.000 aktiva medlemmar. Kjell-Åke Hamrén var ordförande för den svenska sektionen av ESTA - Svenska Stråklärarförbundet - mellan 1994 och 2002. Sedan 1999 driver han Musik och Tanke i Sverige AB och är ordförande i Svenska Musikföreläggareföreningen.

Organisationen vill genom sitt stora nätverk av professionella pedagoger och musiker på alla nivåer påverka och förbättra musikundervisningens status och standard i hela Europa. De arrangerar både nationellt och internationellt konferenser, seminarier och workshops.

För mer information om ESTA se följande websida: <http://www.esta-int.com>

COMA
CONTEMPORARY MUSIC AND ARTISTS

ENSEMBLES IN RESIDENCE

Trio TribukaitPetterssonBerg

Ensemble Ars Nova

www.comasweden.se

MUSIK I SYD

PORTO
BETALT

Föreningen svenska tonsättare
Box 273 27
102 54 Stockholm

KONSERTKALENDARIUM

SEPTEMBER

- 02** Kroumata & Umeå Symfoniorkester (blåsorkester resp stråkorkester): Mats Larsson Gothe, *MacchinAria*, Kroumata med blåsorkester. Anders Nilsson, Orbits, Kroumata med stråkorkester. Umeå Konserthus 19:30.
- 02** Daniel Nelson, *Romantachycardia*, Sveriges Radios Symfoniorkester, dir. Manfred Honeck, Berwaldhallen, Stockholm. Uruppförande
- 07** Sven-David Sandström m.fl., konsert med Kroumata, Centro de Convivencia Cultural, Campinas, Brasilien.
- 08** Peter Hansen, *Modesto Waltz, Nox*, båda verken för två pianon, pianister Mats Persson och Kristine Scholz, Artisten, Göteborg. Uruppförande
- 08** Palle Dahlstedt, *Ism*, Nederlands Vocaal Laboratorium, dir Romain Bischoff, Gaudemus Music Week, Asterdam. Uruppförande
- 08** Levande musik presenterar: Konsert med Pianoduon Mats Persson & Kristine Scholz, Artisten, Konsertsalen kl 19:00, Göteborg. Peter Hansen, Modeskral. Viking Dahl/Mats Persson, Ur "Maison de fous", *Introduktion, Scen 2, Scen 4*, Peter Hansen, *Minnen...konstruktioner...* 9 kanon för piano Max Käck, *Sonatkrans*, Mikael Forsman, *Paris Theme* Uruppförande, Sven-Eric Johansson, *All'Allgén*, Oändlighetskräftskanon Uruppförande (?), Peter Hansen, följande verk spelas i en följd, *World News XXX, World News XXV, World News XXIII* Uruppförande, *Modesto Waltz* Uruppförande, *Nox* Uruppförande, *Round, World News no 1* Uruppförande, *Sonatina, Modeskral*.
- 11** Karin Rehnqvist, *Arktis Arktis! / Breaking the Ice*, Netherland Radio Chamber Orchestra, Etienne Siebens, Gaudemus International Music Week, Amsterdam.
- 11** Albert Schnelzer, *Requiem*, officiell minneshögtid till Anna Lindhs minne, exekutörer Monika Mannerström och Ecaterina Wehlander. 17:00 Katarina Kyrka, stockholm. Uruppförande
- 12** Maurice Karkoff, *Andliga sånger*, Konserthuset, Västerås. Uruppförande
- 16** Rolf Martinsson, *A.S. in memoriam*, Kungl. Filharmonikerna, Alan Gilbert, Stockholms konserthus, 18 Stockholms konserthus, 22 EBU-sändning i Sverige/Europa, 24 Suntory Hall, Tokyo, Japan, 25 Toyota-Shi Concert Hall, Nagoya, Japan.
- 17** Karin Rehnqvist, *Ljus av ljus*, Adolf Fredriks Flickkör och Sveriges Radiosymfoniorkester, Manfred Honeck, Berwaldhallen, Stockholm. Även 18/9.
- 19** Johan-Magnus Sjöberg, *Tantum Ergo*, framförs av Les Jolies, Nordisk Kirkemusik Symposium, Århus. Uruppförande
- 19** Rolf Martinsson, *Symbiosis*, Duo Gelland, 14.00 Skoovgardssalen, Malmö Muséum. Även 22/9 19:00 på Kulturverket i Halmstad, samt 24/9 19:00 på Konstmuséet i Ystad. Uruppförande
- 20** David Swärd, *Via neve*, för piano och 2 stråkar, Reformerta Kyrkan, Köpenhamn. Uruppförande
- 21** Mats Larsson Gothe, *Viocla Perpia*, för violin, cello, slagverk och piano, Nybrokajen 11, Stockholm. Uruppförande
- 21** Sven-David Sandström, *Stundtals är min väg så enslig*, Oscarskyrkans körer, dir. Anders Colldén, Oscarskyrkan, Stockholm. Uruppförande
- 25** Kurt Atterberg, *Svit No 7, op 29 (alt. Suite Chinoise op 19:2), Preludium och fuga (alt. Intermezzo)*, Camerata Nordica, Vissefjärda. Även 26/9 i Västervik, 27/9 i Kalmar, 28/9 i Oskarshamn samt 29/9 i Viserum.
- 26** Anders Eliasson, *Intermezzi för kammaresemble*, Helsingborgs Symfoniorkester, Hannu Lintu, Paavali Jumppanen (piano), 18:30 Konserthuset i Helsingborg. Även 30/9, 19:30 Konserthuset, Stockholm.

- 30** Jan Sandström, *The Lemon House*, Tubakonsert, Sinfonia Lahti, dir. Osmo Vänskä, violin Semion Klimasevski, tuba Harri Lidsle, 19:00 Sibeliushallen, Lahti, Finland. Uruppförande Även 1/10.

OKTOBER

- 01** Johan Ederfors, *Nice'n Spicy* för accordeon och andra instrument, *Polished desert* för stråkkvartett, Gamla Kyrkan, Östersund. Uruppförande
- 01** Peter Hansen, *Switchbacks*, för stråkkvartett, Quatuor Bozzini, Konstmuséet, Ny Musik, Borås. Uruppförande
- 02** Roland Pöntinen, *[verk]*, för flöjt, Mario Caroli, Konstakademien, Stockholm. Uruppförande
- 03** Anders Flodin, *Konsert, för violin och stråkorkester*, Katarina Andreasson, Svenska Kammarorkesteren, Musikhögskolan, Örebro. Uruppförande
- 03** Lars Hallnäs, *Winterfield*, klarinet Jürg Frey och Quatuor Bozzini, Konstmuséet Ny Musik, Borås. Uruppförande
- 03** Marcus Fjällström, *Infallible*, Svenska Kammarorkesteren, dir. H.K. Gruber, Musikhögskolan, Örebro. Uruppförande
- 07** Daniel Nelson, *Dances & Air*, för violin och orkester, Västerås Sinfonietta, dir. Hannu Koivuula, 19:00 Konserthuset, Västerås. Uruppförande
- 07** Pär Mårtenson, *Concerto Grosso*, Västerås Sinfonietta, 19:00 Konserthuset, Västerås. Uruppförande
- 07** Sven-David Sandström, *Concert Pieces for Percussion and Orchestra*, West Deutche Rundfunk Orchester, Stefan Solyom, solister Kroumata, Kölner Philharmonie 20:00, Köln. Även 22/10 i Riga. Lettland.
- 09** Karin Rehnqvist, *När jorden sjunger*, saga för skådespelerska och kammarorkester, Isabelle Moreau, Svenska Kammarorkesteren, Petter Sundqvist, Örebro Konserthus. Uruppförande. Även 11/10. (smygpreniär 7 och 8 okt). Framförs även 20-21 okt av Västerås Sinfonietta, Andreas Hanson, Västerås Konserthus. Den 27-29 okt av Sundsvalls Kammarorkester, Andreas Hanson i Tonhallen, Sundsvall.
- 10** Malin Bång, *Twilight Collider*, för 2 flöjter och live electronics, Sabine Vogel, Ultimafestivalen, Oslo. Uruppförande
- 14** Larsson Gothe, *Poi*, Helsingborgs Symfoniorkester, dir. Alexander Hanson, solist Martin Sturfält piano, 18:30 Konserthuset, Helsingborg.
- 14** Jörgen Däggård, *Sinfonia No. 1*, Sundsvalls Kammarorkester, dir. Christian Lindberg, Stadshuset, Sundsvall. Uruppförande
- 15** Konsert med Das Orchester, Kerstin Frödin blockflöjt, Jonas Bylund trombon, Chrichan Larsson cello. Verk av Chrichan Larsson, Madeleine Isaksson, m.fl., 20:00 Atalante, Göteborg.
- 15** Johan Hammerth, *Picture*, flöjt Sven H. Åberg, Konserthuset, Mariehamn. Uruppförande
- 20** Olov Olofsson, *700 dagar*, oratorium för blandad kör med ack., Högalids församling, Stockholm. Uruppförande
- 22** Ivo Nilsson, *Torso*, Orchestra dell' Arena di Verona, dir. Paul Mann. Teatro Malibran, Venig. Uruppförande
- 27-29** Lars Sandberg, *Landskap med ruiner*, Kroumata med solist violinisten Mats Zetterqvist, Dansmuséet i Stockholm. OBS! Lunchkonsert.
- 29** Kent Olofsson, *Fascia* för charango, midi-gitarr, sampler och orkester, Musica Viva, dir. Lothar Zagrosek, Herkulesaal der Residenz, München, Uruppförande

För senast uppdaterade Kalendarium se: www.fst.se